

Eljött a nagy nap, hétfő reggel a várva várt sítábor. Én nagyon szeretem a cukorbeteg táborokat mert sokat tudok tanulni a cukrom kezelésével kapcsolatban. De, ami nekem nagyon sokat jelent az, hogy látom, hogy nem vagyok egyedül ezzel a helyzettel és hogy ebben a táborban mindenkinek természetes ez a szituáció és nem érzem magam különcnek hiszen itt mindenki ugyanazon megy át, mint én.

Izgatottan szálltam fel a buszra, szerencsére ismerős arcok már vártak a tavalyi sítáborból. Az út bár 6 óra volt, de gyorsan eltelt a jó társaság miatt. Mikor megérkeztünk mindenki elfoglalta szobáját, berendezkedtünk. Az első délután tettünk egy sétát a közeli tóhoz. Vacsora után a szokásos bemutatkozáson estünk át, hogy egy kicsit mindenki oldódjon és könnyebben barátkozzon. Ez egy hagyomány a táborban. A bemutatkozás nagyon jó hangulatban telt sokat nevtünk. Éjszaka kétszer jöttek megnézni a cukrunkat. Másnap reggel korán keltünk összekészülődtünk és a reggeli előtt még a szokásos vércukormérést elvégeztük. A szállás és az ételek nagyon finomak voltak. Én nekem ez a második sítáborom volt, de a csapat nagyrésze már többször járt itt. Evés után felmentünk összekészülődtünk és már mentünk is ki a sípályára. Mikor felértünk mindenki leellenőrizte a cukrát, majd Zsolti (síoktató) vezetésével elvégeztük a bemelegítést. Ezután pedig csoportokba rendeződtünk sítudásunk alapján.

Én és barátnőim ugyanabba a csoportba kerültünk, mint tavaly ezért nekem már ismerős volt a társaság előző évben már jól összebarátkoztunk ezért én ennek nagyon örültem. Délben mindenki lecsúszott a felvonóhoz megmértük és bediktáltuk a cukrunkat majd beültünk a hűttébe. Közös hűttézések nagyon jók voltak sokat beszélgettünk és finomakat ettünk majd később csatlakoztunk a csoport többi tagjához, akik a pályán maradt.

A mi csoportunknak lett egy kedvenc pályája, amit elneveztünk golyópályának. Számtalanszor lecsúsztunk ezen és egymás rekordját döntöttük és Ibi a csapat vezetője megengedte újra és újra, hogy megjárjuk ezt a pályát. A hosszabb pályáknál bevártuk egymást , a felvonóba mindig együtt utaztunk . Én nagyon szerettem a felvonói utakat mert ilyenkor jókat beszélgettünk, nevtünk, hülyéskedtünk. A pályán, ha valaki elesett mindig segítettünk a másoknak. A közösen megélt kalandok miatt egy jó társaság alakult ki. Miután eljöttünk a pályáról mindenki lepihent, de nem sokáig mert aztán mentünk szaunázni, esténként pedig kártyáztunk, de a kedvenc játékunkat sem hagytuk ki, aminek a neve bass. Ez egy tábori hagyomány, amit minden táborban játszunk.

Ez a játék összehozza az egész tábort és egy nagyon jó hangulatot teremt. Síelés után nagyon el voltunk fáradva, de így is sokat nevtünk, jól szórakoztunk. Az utolsó estén szokás, hogy közösen csinálunk valamit az előző táborban vetélkedő volt idén csapatokba rendeződtünk és megadott témákkal egy rövid színdarabot kellett összeállítani. Sokat nevtünk az előadásokon. Az utolsó nap nagyon gyorsan eltelt és bár nem szerettünk volna még hazamenni a buszút csodásan telt. Amikor már sötét lett a fiúk bekapcsoltak zenét. Nem telt el sok idő és az

egész busz együtt énekelt és táncolt.

A buszon arról beszélgettünk, hogy mennyire jól éreztük magunkat és arról is szó esett, hogy nem a síelés, hanem a társaság fog nekünk a legjobban hiányozni. Én nagyon jól éreztem magam mert egy csodás közösségnek a része lehettem és rengeteg élménnyel gazdagodtam.

Kálmán Jázmin

Nekem ez a sítábor volt eddig a kedvencem. Gyönyörű helyen szervezték meg a gondozók a legjobb emberekkel. Azt hiszem 5 éve voltam az első sítáboromban ugyan ezen a helyen és nekem már akkor nagyon tetszett ez a hely, amikor megtudtam, hogy idén is oda megyünk nem volt kérdés, hogy jelentkezek-e. Nagyon jó csapatot ismerhetek meg évről évre és sok barátot tudtam ez által szerezni.

A legtöbben cukorbetegek ezért nem érzem kívül állónak magamat, ha velük lehetek, mert ők is ugyan azzal a betegséggel élnek együtt, mint én. Az étkezés minden nap ugyanakkor történt és finomabbnál finomabb ételeket készítettek nekünk. A szobák baráti körök szerint voltak felosztva, így mindenkit úgy osztottak be, hogy jól érezzük magunkat egymás mellett.

Az utolsó este volt egy vetélkedő, amin rengeteget nevtünk és összerázta a csapatot még jobban. Mindenki megtalálta a saját képességeinek megfelelő csapatot, akikkel síelhet, mert sok csoportra voltunk bontva a kezdőktől a profi síelőig. Összességében ismét egy nagyon jó sítábort tudhatunk a hátunk mögött, ahova bármikor szívesen visszamennék. Ennél jobb közösséggel még nem találkoztam és örülök, hogy a részese lehetek ennek.

Van Baggem Míra

